

РЕШЕНИЕ

№ 6028

гр. София, 28.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 28.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **2732** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 172, ал.4 от Закона за движението по пътищата.

Образувано е по жалба на И. С. Р. от [населено място] против Заповед рег. № 140673 от 18.12.2009г., издадена от ВНД заместник началник на отдел „Пътна полиция” – СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.4 от ЗДвП – изземване на свидетелството му за управление на МПС поради неизпълнение на задължението по чл.157, ал.4 от ЗДвП.

В жалбата от 30.03.2011г. се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен, издаден в противоречие с материалния закон и нарушение на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят счита, че не са представени доказателства за влизане в сила на описаните в заповедта 5 наказателни постановления. Наред с това посочва, че е възстановявал отнети контролни точки чрез завършен успешно курс за допълнително обучение съответно на 11.12.2004г. и на 11.03.2006г. Иска отмяна на заповедта.

Ответникът – заместник началник отдел „Пътна полиция” при СДВР, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна.

Административен съд-София град като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото писмени доказателства приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна - адресат на атакувания индивидуален административен акт, с пряк интерес от оспорването му. Заповедта е връчена на

жалбоподателя лично, срещу подпис на 25.03.2011г, като жалбата е подадена на 06.04.2011г., в преклузивния срок по чл. 149, ал.1 от АПК и като такава е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и след проверка на обжалвания акт съгласно чл. 168 от АПК, съдът намира, че е основателна поради следното:

Атакуваната заповед е издадена от компетентен орган – ВНД заместник началник на Отдел „Пътна полиция” – СДВР, който е надлежно оправомощен да прилага принудителни административни мерки /ПАМ/ по ЗДвП съгласно Заповед № Из-1393 от 09.08.2007г. на министъра на вътрешните работи. След структурните промени в МВР, по силата на ЗИДЗМВР /в сила от 09.08.2008г./, областната дирекция на МВР в [населено място] се нарича СДВР, на основание чл. 11, ал.2 от ППЗМВР.

При издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК. След служебно извършената от съда проверка съгласно чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК не се констатираха съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя.

Основният спор по делото касае материалната законосъобразност на наложената принудителна административна мярка.

Съгласно чл. 171, т.4 от ЗДвП за осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка /ПАМ/ изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4 от същия закон, а именно да върне свидетелството си за управление, поради това, че са му отнети всички контролни точки и е загубило придобитата правоспособност. Следователно, за да е законосъобразно приложена мярката по чл. 171, т.4 от ЗДвП е необходимо едновременно да са налице две условия: първо – да са отнети всички контролни точки на водача и второ – той да не е върнал доброволно свидетелството за управление. Спорът по делото преди всичко касае наличието първото условие – дали са отнети законосъобразно максималния брой контролни точки на жалбоподателя. В тази връзка са и изложените в жалбата доводи за незаконосъобразност на наложената принудителна административна мярка.

Съгласно чл. 157, ал.1 от ЗДвП, при издаване на свидетелство за управление притежателят му получава контролен талон за потвърждаване валидността на притежаваното свидетелство и определен брой контролни точки за отчет на извършваните нарушения. Първоначалният максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат са определени в наредба, издадена на основание чл.157, ал.3 от ЗДвП. В конкретния случай, спрямо нарушенията, извършени от жалбоподателя и описани в наказателните постановления, послужили като фактическо основание за отнемане на контролни точки и налагане на мярката, е приложима НАРЕДБА № I-139 от 16.09.2002 г., в сила от 4.10.2002 г. отм., бр. 4 от 15.01.2008г., включително и по отношение на НП № 22516/03.12.2007г. на началник група в сектор ПП – КАТ – РДВР [населено място].

Съгласно чл. 2, ал.1 от Наредба № I-139/2002, първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства е 39. Видно от чл. 4 от НАРЕДБА № I-139 от 16.09.2002г. отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление. Следователно в конкретния случай трябва да

бъде извършена проверка дали представените по делото наказателни постановления действително са влезли в сила, дали посоченият брой контролни точки, които са отнети на водача съответстват на предвидените от приложимата по време наредба и достигнат ли е максималният размер на определените на водача контролни точки.

Съгласно чл. 64 от ЗАНН, наказателните постановления влизат в сила, когато не подлежат на обжалване, не са обжалвани или са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда. В оспорения акт са посочени 5 броя наказателни постановления, с всяко, от които на И. Р. е наложено административно наказание за нарушение по ЗДвП и след влизането му в сила, на водача са отнети определен брой контролни точки за извършеното нарушение. По делото са представени следните наказателни постановления (НП):

1. НП № 2412/485/05/14.09.2005г. издадено от началник РПУ [населено място], РДВР Д., което е връчено на жалбоподателя по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 22.10.2007г. и е влязло в законна сила на 30.10.07г. според направеното върху него отбелязване. С това НП на основание чл. 3, ал. 1, т. 17 от Наредба № I-139/16.09.2002г. на жалбоподателя са отнети общо 10 контролни точки. В хода на съдебното производство от страна на административния орган не се доказва изпълнението на процедурата по връчване на НП на жалбоподателя по реда на чл.58, ал.2 от ЗАНН. Според писмо рег. № 5289/13.06.2011г. на началник РУ Полиция [населено място] – доказателствата за връчване на НП не се съдържат в преписката по издаването му, тъй като то е осъществено от Сектор ПП- КАТ С.. Представените по делото докладни записки от 22.07.2007г., 10.03.2008г. /лист 48 и 49 от делото/ и 15.09.08г., не могат да служат като доказателство за това, че нарушителят е търсен на посочения от него адрес, тъй като не съвпадат с отбелязаната върху НП дата на връчване на същото – 22.10.2007г. и затова не може да се приеме, че касаят изпълнение на процедурата за връчване по чл. 58, ал.2 от ЗАНН на посоченото НП № 2412/485/05/14.09.2005г. С оглед на изложеното, не може да се приеме, че това НП е влязло в законна сила и следователно отнетите с него 10 контролни точки неправилно са взети предвид от административния орган при налагане на принудителната мярка.

2. НП № 0303/2689/05/17.02.2006г. /респ. НП № 2689/20.09.2005г./ издадено от началник III РПУ – РДВР [населено място] също е връчено на жалбоподателя по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 22.10.2007г., като е посочено, че е влязло в законна сила на 30.10.07г. според направените върху него отбелязвания. С това НП на основание чл. 3, ал. 1, т. 11, б. „б” от Наредба № I-139/16.09.2002г. на жалбоподателя са отнети общо 6 контролни точки. По съображения аналогични на изложените по-горе в т.1, административният орган и в този случай не доказва изпълнението на процедурата по връчване на НП на жалбоподателя, съобразно изискванията на чл. 58, ал.2 от ЗАНН. Представените по делото докладни записки, с оглед датите на съставянето им /22.07.2007г., 10.03.2008г. и 15.09.08г./ не касаят връчване на това НП на 22.10.2007г. След като не са налице доказателства за надлежно връчване на наказателното постановление по реда на чл. 58, ал.2 от ЗАНН, то срокът за обжалването му не е започнал да тече, поради което то не е влязло в законна сила съгласно чл. 64 от ЗАНН и следователно отнетите с него 6 контролни точки неправилно са взети предвид от административния орган при налагане на принудителната мярка.

3. По делото е представена докладна записка от 10.03.08г., от която е видно, че на същата дата е посетен адресът на ищеца, за да му бъдат връчени 2 броя НП, в това число НП № 47050/02.05.2007г. От докладната записка е видно, че ищецът не е намерен

на посещения адрес. Наказващият орган в този случай е изпълнил разпоредбата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, поради което НП следва да се счита за връчено от отбелязаната върху него дата - 10.03.2008г. От този момент започва да тече 7- дневният преклузивен срок за обжалването му и тъй като липсват данни за предприети действия за обжалване от страна на жалбоподателя, НП е влязло в сила на 18.03.2008г. На основание чл. 3, ал. 1, т. 12 и т. 17 от Наредба № I-139/16.09.2002г. на жалбоподателя са отнети общо 13 контролни точки. Липсват данни жалбоподателят да е възстановил отнетите с това НП контролни точки, поради което административният орган в обжалваната заповед правилно е отчел тези контролни точки като отнети.

4. По отношение на НП № 2416/571/07/22.06.2007г. се установява, че е връчено по реда на чл. 58, ал.2 от ЗАНН, като изпълнението на процедурата по цитираната норма се доказва от приложената по делото докладва записка от 10.03.08г. От съдържанието ѝ е видно, че жалбоподателят е търсен на адреса, посочен в наказателното постановление и не е намерен именно във връзка с връчване на НП 216/571/07. С оглед на това НП е влязло в сила на 18.03.2008г., когато е изтекъл срокът за обжалването му. На основание чл. 3, ал. 1, т. 11, б. „б” от Наредба № I-139/16.09.2002г. на жалбоподателя са отнети общо 6 контролни точки. Липсват данни жалбоподателят да е възстановил отнетите с НП контролни точки, поради което административният орган в обжалваната заповед законосъобразно е отчел тези контролни точки като отнети в съответствие с приложимата по това време разпоредба от наредбата.

5. НП № 0300/22516/07/06.03.08г. според направените върху него отбелязвания е връчено на жалбоподателя по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 15.09.2008г. и е влязло в законна сила на 23.09.08 г. По делото е представена докладна записка от 15.09.08г., от която е видно, че на същата дата е посетен адресът на жалбоподателя, за да му бъде връчено НП. От докладната записка е видно, че жалбоподателят не е намерен на посещения адрес. Датата на представената от ответника докладна записка съответства на датата на връчване, отбелязана върху НП № 0300/22516/07/06.03.08г., поради което следва да се приеме, че разпоредбата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН е спазена, поради което НП следва да се счита за връчено от отбелязаната върху него дата- 15.09.2008г. От този момент започва да тече 7- дневният преклузивен срок за обжалването на НП и тъй като липсват данни за предприети действия по обжалване от страна на жалбоподателя, върху НП правилно е отбелязано, че е влязло в сила на 23.09.2008г. На основание чл. 3, ал. 1, т. 17 от Наредба № I-139/16.09.2002г. на жалбоподателя са отнети общо 10 контролни точки. Липсват данни жалбоподателят да е възстановил отнетите с НП контролни точки, поради което административният орган в обжалваната заповед правилно е определил броя на отнетите контролни точки в съответствие с приложимата по това време разпоредба от наредбата.

От анализа на описаните доказателства съдът приема за доказано, че НП № 47050/02.05.2007 г., НП № 2416/571/07/22.06.2007г и НП № 0300/22516/07/06.03.08г са влезли в сила на основание съответно чл. 64, б. „б” от ЗАНН. С влизането в сила на тези НП са отнети законосъобразно общо 29 контролни точки, като така отнетите контролни точки не надхвърлят максималния брой от 39 контролни точки по чл. 2, ал. 1 от Наредба № I-139/2002.

Предвид изложеното по-горе в настоящото производство не се установява от страна на ответника при условията на чл. 170, ал.1 от АПК, че НП № 2412/485/05/14.09.2005 г. и НП № 0303/2689/05/17.02.2006г са връчени на жалбоподателя по реда на чл. 58, ал.2 от ЗАНН. Представената по делото докладна записка от 22.07.2007г. не може да служи

като годно доказателство за надлежно връчване на посочените наказателни постановления, тъй като от една страна към момента на съставянето на дата 22.07.2007г. не може да удостоверява посещение на адреса на 22.10.2007г. т.е. 3 месеца по-късно и от друга страна не съдържа конкретни данни за кои наказателни постановления се отнася. Само твърденията на процесуалния представител на ответника в с.з. на 28.11.2011г., че въпросната докладна записка се съдържа в административните преписки по издаване на тези наказателни постановления не е достатъчно да удостовери датата, на която те следва да се считат връчени по реда на чл. 58, ал.2 от ЗАНН. Поради това следва да се приеме, че тези две НП не са влезли в законна сила и отнетите с тях 16 контролни точки не са отнети към момента на налагане на принудителната мярка.

След като не са отнети всички контролни точки не са налице и материалноправните предпоставки за приложението на мярката по чл. 171, т. 4 от ЗДвП въз връзка с чл. 157, ал.1 от същия закон – изземване на СУМПС.

Административният орган, който носи съгласно чл. 170, ал.1 от АПК доказателствената тежест да установи фактическите основания за издаване на оспорения акт, в конкретния случай не изпълни това си задължение. С разпореждане от 14.04.2011г. съдът е дал изрични указания за разпределението на доказателствената тежест в процеса. Видно от протокола за проведеното на 03.10.2011г. съдебно заседание съдът е указал на ответника да представи доказателства за изпълнение на процедурата по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН при връчване на посочените в акта НП, включително на НП № 2412/485/05/14.09.2005г. Ответникът не е установил обстоятелствата по връчване и влизане в сила на две от приложените по делото общо пет НП.

По изложените съображения съдът намира, че към момента на издаване на оспорената заповед на жалбоподателя не са отнети с влезли в сила наказателни постановления всички контролни точки и не е налице задължение по чл. 157, ал.4 от ЗДвП, поради което наложената му ПАМ по чл. 171, т.4 от ЗДвП противоречи на материалния закон и следва да бъде отменена.

За пълнота на изложеното следва да се посочи, че доводите на жалбоподателя за възстановяване на контролни точки, поради завършен курс на 11.12.2004г. са неотнети по период към основанията на прилагане на процесната ПАМ, тъй като първото от наказателните постановления № 485 е издадено на 27.06.2005г.

По делото не са налице доказателства във връзка с твърденията в жалбата за възстановяване на 13 контролни точки на 11.03.2006г., поради което възраженията на жалбоподателя в тази връзка се явяват неоснователни. Недоказаността на тези твърдения не променя крайния извод за незаконосъобразност на оспорената заповед, предвид изложеното по-горе за липсата на материалноправните предпоставки по чл. 171, т.4 от ЗДвП за отнемане на свидетелството за управление на И. Р..

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед рег. № 140673 от 18.12.2009г., издадена от заместник началника на отдел „Пътна полиция” – СДВР, с която на И. С. Р. от [населено място] е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Съдия: